

מסכת שבת

פרק כג

א. שואל אדם מחברו כדי יין וכדי שמן, ובלבד שלא יאמר לו הלוגי, וכן האשה מחברתה כפרות. ואם אינו מאמינו, מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר שבת. וכן ערב פסח בירושלים שחל להיות בשבת, מניח טליתו אצלו ונוטל את פסחו, ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב:

ב. מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו, אבל לא מן הכתב. ומפיס עם בנאו ועם בני ביתו על השלחן, ובלבד שלא יתפון לעשות מנה גדולה כנגד קטנה, משום קביא. ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב, אבל לא על המנות:

ג. לא ישכר אדם פועלים בשבת, ולא יאמר אדם לחברו לשכר לו פועלים. אין מחשיבין על התחום לשכר פועלים ולהביא פרות, אבל מחשיבין הוא לשמר, ומביא פרות בידו. כלל אמר אבא שאול, כל שאני זכאי באמירתו, רשאי אני להחשיב עליו:

ד. מַחְשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לַפֶּקֶחַ עַל עֶסְקֵי כָלָה, וְעַל עֶסְקֵי הַמֵּת
לְהִבִּיאַ לּוֹ אָרוֹן וְתַכְרִיכִין. גּוֹי שֶׁהִבִּיאַ חֲלִילִין בְּשַׁבָּת, לֹא יִסְפֹּד בְּהֶן
יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא אִם כֵּן בָּאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. עָשׂוּ לוֹ אָרוֹן וְחָפְרוּ לוֹ
קָבֶר, יִקָּבֵר בּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל, לֹא יִקָּבֵר בּוֹ עוֹלָמִית:

ה. עוֹשִׂין כָּל צָרָכֵי הַמֵּת, סָכִין וּמַדִּיחִין אוֹתוֹ, וּבִלְבָד שְׁלֵא יִזְיֹזוּ בּוֹ
אַבֵּר. שׁוֹמְטִין אֶת הַכֹּר מִתַּחְתּוֹ וּמִטִּילִין אוֹתוֹ עַל הַחֹל בְּשִׁבְלֵי
שְׁיִמְתִּין. קוֹשְׁרִים אֶת הַלְּחִי, לֹא שִׁיעֲלָה, אֲלֵא שְׁלֵא יוֹסִיף. וְכֵן
קוֹרֶה שְׁנִשְׁבְּרָה, סוֹמְכִין אוֹתָהּ בְּסַפְסָל אוֹ בְּאַרְכּוֹת הַמָּטָה, לֹא
שִׁתְעֲלָה, אֲלֵא שְׁלֵא תוֹסִיף. אֵין מַעֲמִצִּין אֶת הַמֵּת בְּשַׁבָּת, וְלֹא בַּחֹל
עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ. וְהַמַּעֲמִץ עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ, הֵרִי זֶה שׁוֹפֵךְ דָּמִים: